

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več vkúp hodi 2 K, če samo edne 3 K.		Za amerikance, če jih več vkúp hodi 4 K 20 f, če samo edne 5 K 40 f.
--	--	--

Cena vsakoga falata domá je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensoveih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošlejo naroč-
nina, glási i dári za Novine. Ali vsaki
naj pódpiše svoje imé, ki kaj novi-
nam naznája.

Trétja nedela pred pepelnicov.

„Pregledni! vera tvoja je tebé ozdravila“
(Luk. XVIII. 42.)

Slepec denéšnjega evangelija je kričao, gda je zvedo, ka Jezuš mimo njega ide. Drugi njemi to dolgučijo: ne kriči Jezuš, ne moli, -- Jezuš zazávati, je namreč njega spoznavati, vervati i moliti — a on se ne da odvrnoti. Čemi bole so ga tirali, kárali, kregali, tem bole jo zvao Jezuš. Prišlo je pa z té batrivnosti to, da ga je Jezuš k sebi dao prizvati i ga je zvráčo z temi le rečmi: „Pregledni! vera tvoja je tebé ozdravila“.

Jezuš je na svet prišo dūše i ne zato, če kde telo zvráči, se kaj zgodi, da ž njim i dūša ozdrávi. Toisto se je zgodilo túdi pri tom slepci. Kda je pogléd dobo, je že zdravo dūšo meo. Tá se je pred telom zvráčila. Záto je pravo Jezuš, da ga je vera ozdrávila. Močno vero i stem túdi gorečo lúbézen je dobo do dobroga odkúpitelá, štera ga je nadigávala, da se je svetá ne prestrahšo, négo Jezuš se držao, ki njemi je po dūševnom zdrávji i telovno podelo.

Da pitam vas, bi kaj hasnilo telovno zdrávje tomi siromáki slepci, če vere i lúbézni ne bi dobo? Bi njemi kaj valalo, če bi vido Jezuš, vervao pa ne bi v njega, rad pa njega ne bi meo? So ga morebit ne vidili Herod, Pilát i židovski popevje, pa so vervali v njemi? Nikak ne! Vidili so ga i meli so ga, pa li so se pogúbili. Jezus sam njim je naznano pogúbjenje „Iskali me bote, i me ne bote našli i kje sem jaz, vi ne morete priti . . . in bodete v svojem grehi vmrli“ (Jan. VII. 34—VIII. 21).

Te slepec pomeni naše dūše osleplene, štere se samo tak morejo zvráčiti, če delamo k tomi slepci spodobno.

Ne dajmo nikaj na krič lúdih. Naj

si brúsijo jezike. V njim ne bo škodilo, če si je malo tá zbrúsijo. Húdobijo razumim nájmre, to naj si dolzbrúsijo, svojo lastivno húdobijo. Pa kričimo stauovitno. Ne samo ednok večkrát, vsikúár molimo, te obládano svet, preglednemo i ováramo dobroga Jezuš, pot po šteroj on hodi. On nam nájmre zapovedáva „Da je potrebno vsikdár moliti i nikdár ne gorhenjati“ (Luk. XVIII. 1.) Molitev má oblúbo. Itá je „Prosíte i dobíte“ (Mátaj VII. 7). Jezuš je to oblúbo, z dūšne tmice se po prošnji rešim. Vnogi blodijo, záto ka ne molijo. Vnogi ne vidijo Jezuš, pa im njimi hodi. Slepi so. Fali njim vera, lúbezen záto ka ne molijo.

Slepec denéšnjega evangelija je pozvedávao, što hodi tam. Tak je začeo te k Jezušu prihájati. Mála dela na veliko prido, če so narejena z dobrim namenom. Pozvedávajmo záto od Jezuš, preiskávajmo, kaj vči od njega njegova maticérkev, prečtímo návuke njénih slugov, prosimo svetlost od dūhovnika v dvojnih dugovánjah, pa pridemo do svetlosti.

Jezuš je v Jeruzalem šo na trpljenje. Na toj poti se to zgodi. Vučeniki so od trpljenja Gospodovoga nikaj ne šteli čúti i nikaj ne so razumeli od njega. Človek se boji trpljenja, Bog pa rávno ponjem reši človeka. Té slepec je na toj poti rešen, naj spoznamo, da človek na poti trpljenja more Jezuš zazávati če šče preglednoti. Pokorimo se. Nalágajmo si pokoro, post, bičanje, mučanje, molitev pred vsem pa nájbolje mirno prenášanje vsega, kaj nam Bog pošle, pa te prosimo za svetlost — dūšice povem vam, velika vam zasijala bo, vidile bodete pot Jezušovo, razumele bodete njegove stopáje ne bodete več mrmrale zakaj se to pa to godi i ne to, kaj vi želete záto ka te spoznate neskončano lúbav Božo, štera

vse tak modro-milo ravna vam i vsem nam na zveličanje.

Slepec je po ozdravljenji zvišavao Boga húdstvo ga je pa hválo. Zablodjeni grešnik, če pregledne, ovára tisti prepád, kam bi se pogrozo, če se ne bi povrno, záto zvišava Bogá za miloščo pokore, húdstvo ga pa hvali za neskončano smilenost, da je pa odproednomi slepomi dūševne oči i njemi je dao poglednoti právo pot Jezušovo, i na njo túdi stopiti. To se godi pri povrnenji, pri dobivanji dūšnoga pogléda. To so navuki denéšnjega evan-

Slepi, da ne vidijo, kričijo. Če bi vidili, ne bi kričali. Samo ke dokeč telovni slepec za telovni pogléd kriči dūševni slepec, to je zablodjenec proti pravici kriči. Tei bi pa mogli Jezuš kričati, te bi preglednoli. Molimo v té namen. Molimo za naše neprijátele, ki kričijo proti Kristušovim dūhom, proti njegovim rečam. Prosimo smilenoga Jezuš na njegovo trpljenje naj odpré oči našim i njegovim neprijátelom, da mesto ogovárjanja, ogrizávjanja bodo spotrtim srcem kričali, kak slepec denéšnjega evangelija „Jezuš, Sin Davidov, smiluj se meni“. (Luk. XVIII. 38.)

Dom i svet.

Právda od novih volilni okroglin.

Volilne okrogline so tiste, štere volijo, ali odeberajo poslanike (kóvete) v državno hišo. Smo že pisali da več takših okroglin bo. Tá právda se je té dnéve razprávlala v Budapesti med vládnovi protistránkami.

Králesko zaročenje.

Grčki trononaslednik se je zaročo z Elizabetov, romanskoga trononaslednika hčerjov februara 14-ga.

Zdrávje sv. očé.

Zdrávje svétoga očé se je na boljše obrnol.

Wied vojvoda potúje.

Bodoči albanski kral potúje v svoje králestvo v Albanijo. V Beči je pohodo našega presvetloga apoštolskoga krála. Na kolodvori v Beči so ga že čakali ništeri albanci, z šterimi se je v guč vzeo i deca. Deca njemi je na ves glás kričala: Živio albanski král! Lúbezniv poglég je bio pláča za té pozdráv. — V Albanijo pa pride novi kral rávno pojútri, na Matijašovo. Sprevájalo ga pa bo več vojnih ládj, 2 nemškivi 4 naših i toliko talijanskih. Durazzo mesto se preveč trúdi za veličasten sprejem novoga krála.

Grki i türki.

Šestero velevlásti (velevlást se zove veliki orság; Austrija i Vogrsko je túdi velevlast) je naznanilo grkom, da smejo vse otoke na egejskom morji obdržati zvúh treh: *Tenedos*, *Rizos* i *Castello Rizzo*, štere moro türkom povrnóti. Ne smejo pa na doblenih otokah (otok se právi súha zemla na morji) trdnjave bojne gorpostávlati i pravíc türkom tam živočim odvzétí. Za stálno se glasi, da türk v to ne privoli, da bi njemi grki tam pod nosom kralúvali i rávno záto je mir balkanski ešče v velikoj nemij-

Zveza balkanska.

Romani, Grki, Srbi, Črnogorci so

v zvézi. Pašič srbski i Venizelos grčki ministerski presednik sta na Ruskom v Petrovomseli hodila. Nikaj se pá kúha na Balkáni. Radi bi bolgára túdi med se dobili, samo ka té se srdi, zakaj so njemi teljko vkraj vzéli. Mogoče záto, da njemi srb i grk kaj povrnéta i te mir bode med njimi. Kaj bo türk na to pravo, ne vemo.

Pávri za povnoženje orožne moči.

Dvatreseti jezer švedskih pavrov je šlo te dni v varaš Štockholm, da bi krala zagotovili, da so pavri švedski pripravni vso bremen premnoženja orožne moči na sebe vzeti. Naimre Rus séga na Švedsko. Pavri, kak vse povsedi najboljši domoljubci, so gotovi vse za daritev prinesiti na oltar domovine. Kral je v svojem odgovori pavre zagotovo, de je ednoga mišljenja z njimi. Nego kraljeski ministri so ne bili s odgovorom krala zadovolni i naprej so prinesli, da bi si kral odgovor prle s ministri mogo pogučati, ar za celo delo so ministri odgovorni pred orsačkim spraviščom, šteri iz večine je túdi nezadovoljen s rečmi krala. Na to je kral odpústo svoje ministre, pravico si šče naimre gori zadržati, da s svojim lúdstvom slobodno guči.

Cona

silja i mesa *Cona* pri.

Vreme

se dosta ne bo spremenilo.

Ne ga dela.

Od dneva do dneva se čújejo glasi iz varašov, da prej, „ne ga dela.“ Penezi so dragi postanoli, vretine njihove so se zamišile, fabrike so gori postavile tiranje dela i delavci so lúčeni na vulico.

Po varašah milodare vkúper berejo, da razdelijo med delavci, ki so brezi slúžbe postanoli. Pridejo prošnje i vu vesnice, nego samo rúto nazaj leti. Hodte nazaj vu vesnice, mi vam damo delo pa pošteni, či včasi prostni, krúh.

Je-li, to te si mislili, da je ves nesmilena. Pa je tak. Oua hrani siromake, kodiše, nego manjake ne trpi na sebi. Manjacke to sami čútijo, ostavijo vés, šteplejo se po sveti, srečo probajo, na staré dñi je po šupi nazaj prinesejo, naj je hrani ves. Jaj, da je pa to britek krúh.

Pa či bi nesmilena gratala ves, što bi se čúdivao? Je-li te veški kodiške ne gučijo od juša, od pravde, da prej, je ves dužna nje hraniti? Pa te juš so si samo s tem spravili, da so se v vesi narodili, potem je pa nje nišče več ne vido.

Dužna je ves hraniti. Nego či dužnost ma, pravico túdi ma na odpreto rano kazati, tem bolje, da vpamet jemlemo, da vsikdar več lúdi hrbet obrne v mesto smi.

Sojo zroki, da što povrže svoi rojstni kraj. Slovenski narod

Od svetoga Antona.*Narodna.*

Ednok je bila edna siromaška ženska, pa je ravno pri križopotji mela svojo kučo.

Te se je pa zgodilo, ka je edno noč nastalo velko burkanje na tom križopotji. Materi se je to čúдно vidlo, zato ka je inda tam vnoči vsigdár mér bio, pa je velela svojim jedinomi sinovi, ki je že šestnajset let star bio:

— Idi, sin moj, pa pogledni, ka se godi vóni, ka je tak velka kriča nastala.

Sin je resan šo na križopotje, pa je tam najšeo, ka sta dva človeka ednoga tretjega klala. Eden njemi je v zobe cape phao, pa ga je davio, drugi njemi je pa jemao peneze.

Gda sta tiva lúdomorca zaglednola, ka dečko prtí njima ide, sta pobegnola, pa sta ovoga nesrečnoga človeka napol mrtvoga tam povrgla. Dečko je pa šo k tomi nesrečnomi človeki, pa ga je začao otavlati. Oape njemi je vó z vúst jemao, pa si je prizadevao, ka bi ga obdržao v življenji.

Nato sta prišla tá dva žandara, pa sta ga pitala:

— Dečko, ka pa ti to delaš?

On njima je odgovoro:

— Toga nesrečnoga človeka ščem otaviti, ka sta ga dva lúdomorca štela bujti pa njemi vzeti peneze. Bio sam doma v hiži, kda je samo ednok nastala velika kriča, pa so mi te mati veleli, ka bi šo vó gledat, ka se godi. Jaz sam resan šo gledat, pa sam te vido, ka sta dva razbojnika tomi človeki cape v vústa phala pa njemi peneze jemala. Gda sta tiva lúdomorca mene zaglednola, sta toga človeka tú povrgla, pa sta odbežala. Jaz sam pa šo k njemi, sam njemi cape vú z vúst spojema, pa ga zaj ščem spraviti domo v sobo, či bi ga mogeo rešiti smrti.

Žandara sta nej štela vervati, ka bi dečko istino gučao, liki sta njemi pravila:

— Dečko, ti ne gučiš istine! Ti sám si šteo toga človeka bujti pa njemi vzeti peneze, zato ka sva midva nikoga nej vidla, ka bi što túdnot bežao.

Dečko se je vó jemao, pa je pravo, ka je on nedužen, da sta ga pa žandara nej štela poslušati; zvezala sta ga, pa sta ga te odegнала v temlico. Tam je bio zaprti, pokeč je nej priseo na njega red, ka ga je sodnija sodila.

Mati se je pri sodniji jako molila za svojega sinú; pravila je, ka je njeni sin nedužen, ka je on šteo ovoga nesrečnoga človeka osloboditi, nej ka bi ga klao pa njemi jemao peneze. Sodnija je to vse nikaj nej štela vervati, liki je obsodila dečka na smrt.

Gda je meti vidla, ka sodnija njene prošnje nešče posluhnoti, sije vzela gor zagovornika, pa je pravdo podignola. Sodnija je pa túdi na smrt obsodila njenoga sinú, pa tak, ka bi na drugi den ob desetih mogeo biti obešeni

Mati je zaj pali šla k sodniji, pa je prosila, naj njoj pústijo sinú domo, ka je on po nekrivičnom obsojeni. Sodnija njoj je odgovorila, ka to nikak nemore včiniti, zato ka je sodba že od casara potrjena. Či bi prej dugši čas bio, ka bi njoj sinú vó pústili. Kaj je pa že čas prekratek, tak ka se to ne more več zgoditi; zato de pa njeni sin obešeni na drugi den ob desetih.

Zatem je mati šla k svojim zagovorniki, pa ga je prosila, naj njoj napiše edno moldbenico pred casara. Zagovornik je resan napisao moldbenico pred casara, pa jo je te materi v roke dao, zato ka je pravila, ka jo ona sama šče nesti pred casara.

Te je šla mati s tov moldbenicov v cerkev, si je tam dol poklekola pred svetoga

Antona, oltar, pa je Antona, naj njoj oslobodi sinú od vešenjá, zato ka je po nedužnom osojeni. Dugo je zdihavala pa prosila:

— O ti sveti Anton, ti mi moreš pomagati, drugi mi tak mišče ne more. Toga ednoga sinú mam, pa mi zdaj toga ščejo po nekrivičnom z žitka spraviti. Pomagaj mi ti, sveti Anton! Ti si moj pomočnik, pa mojega sinú rešenik.

Nato je prišeo zvonar zdravomarjo zvonit, pa je žensko vú s cerkvi zgono. Ženska je pa prle, kak je vó s cerkvi odišla, djala moldbenico na oltar pred podobo svetoga Antona.

Ka se je zgodilo zdaj v toj noči?

Večer, gda je osem vór minolo, ka se je casar navečerjao pa je odišeo v svojo sobico tam kje posteo ma, ka spi, je li stopo k njem v sobo eden velki človek. Bio je v redovničko obleko oblečeni, v rokaj je držo edno moldbenico, pa je proso casara:

— Svetli casar, prosim vas ponizno, prečtite to moldbenico, pa rešte sinú te siromake matere, zato ka je po nekrivom obsojeni. Vi, svetli casar, ga lejko rešite; drugi ga tak nemre rešiti, či vi nej.

Casar je prečteo moldbenico pa je pravo:

— Dragi moj človek, to je že prekesno! Či jaz ravno podpišem te moldbenico, prle itak ne pride tá, ge za dva dni, dečka do pa že vútro ob desetih vesili. Zato je zaman vaš trúd.

Redovnik je pa li proso casara:

— Svetli casar, prosim vas ponizno, samo vi podpište to moldbenico. Jaz sám bom jo neseo tá tistoj sodniji, štera nakani vútro ob desetih vesiti toga dečka, ka je po nedužnom obsojeni.

naša zemla bi nas ne mogla hraniti, ka je više, more ta tečiti, to je že naravna pravda. Da pa v tom tečaji več ta steče, kak bi slobodno bilo, to je žalostno. Tū ne ga pomoči. Nišče ne more povedati. Ti si više, idi, ti si pa potreben, ti tū moreš ostati.

To grožanje ne pozna pravde, tū se vkūp obimlejo, ki za peneze bežijo i ki dobro brezdelno življenje lovijo. Tū se vkūp melejo, štere nevolja žene i steri nevolja iščejo, ar so je do zdaj ne poznali.

V tom grožnji ne ga pravde, pa je naj nač nišče ne postavlja, ar bi nazaj zadržo s neprisiljenimi i prisiljene. Či njemi pa krūha ne daš, ali njemi ga ne moreš dati, nazaj ga držati tūdi ne smeš.

Jas od toga dela večkrat namenim pisati, od ednoga ali od drugoga kraja ga ščem pred svetlost postaviti. Obračo mo ga, liki na pol gnilo jaboko, ednok te vidili zdravo, drugoč pa gnilo jaboko.

Ešče nikaj! Kda so židovje k Ivani Krstiteli poslanike poslali, da bi ga pitali, što si ti, Ivan v svojoj poniznosti je tak odgovoro: Jas sam glas kričečega v pūstini. Liki bi pravo: Či je što sam v pūstini, lahko kriči kak šteč, nišče ga ne čuje. Tak i vi mene ne poslušnete.

Meni se tak vidi, da je vsaka reč takša. Guči ednoma okornomi mladomi človeki: vō de se s tebe smehao. Samo posvedoči našo reč i to je: naša skušba.

Je-li, da čūjes reč, pa se pri srci geneš pa praviš vu sebi, da je tak, pa si ešče ne poskušo — to je milošča. Bog ti je presveto pamet na spoznanje pravice.

Drugō, ka našo reč posvedoči, je naša skušba. Ka smo skušali, ka smo preživeli — što bi tak bloden bio, da bi tisto zatajo i ne vervao. Bloden človek je, ki se v ednom kamni dvakrat potekne.

Zato pa, vište, stari lūdje, bolje klumajo, či njim človek kaj pripovidava. Grbe na čeli so nasledki vnogoga spajanja i kvara.

Sto zna, je-li bi telko grb meli, či bi v mladosti tūdi tak radi priklimávali k čednoj reči?

Tretje delo, štero posvedoči reč, bi bilo zprevidnost. Dvakrat dva je štiri, to vsaki zprevidi. To se pravi zprevidnost ali nazsodnost kelkokrat se pred nas postavljajo dela, štera so svetla, liki sunce, previdimo pravico, pa li nači delamo.

Čeden človek se na drugoga kviri vči.

Glási.

Odnešena mlina. Febr. 8-ga sta od srena dva mlina odnešeniva z Petánec, nájmre Horvát Matjaša i Števanec Štefána. Stavila sta se na tišinskoj meji.

Naši vukovje. Letošnja velika zima je že vuké k nam správila. Zasedili so je praj žandarje na Gredáh, ednoj deklički so pa celo glavo vkraj pojeli pri Martini. V Čerensovih

je pa bodikaj para ešče pri ednoj hiši k štūdenci vūpao priti, kda je mož napájao i je že mrčao nanjega, da bi ga požro. Na dobro srečo je žena med tem na trnác stopila i kak jo je vuk ovárao je taki na šest klafterov daleč skočo. To so vse samo guči: Stalnoga človeka, ki bi vuká tū vido, je dozdej zátó ne nájti bilo.

Na znánje. Z Belotince Rós Marko na znánje dájo, da se za Mohorske knige pri njih vsaki do 25-ga februára naj zglási.

Prikom se dobijo „Novine“ na Tišni? Pri zvonári Kodila Ludoviki v segeštiji, ali pa na njegovom domi vsako nedelo. Zdej znáte, zdej pa te li pridno po nje.

Zmrzno je na potl. Tauber Peter iz Stankove je te dni šo v Borinje. Na drugi je den Pister Janoš tūdi nikše delo meo tam. Na cesti med Stankovov i Sv. Martinom je naišeo svojega soseda, kak je sedo v jarki zmrznjeni. Zvūn dovica šest sirotinske dece joče za njim.

Knige za dár. Minister poljedelstva je 76 knjig darúvao Petánčarom. Za omar je njim dao 20 koron.

Spremenjeni cehl. Bogojanski so se spremenili v družbo Srca Jezušovoga, naj májo dūševne i ne telovne haske.

Gostúvanje brezi plésa je bilo v Bel-tincih pri Rós Števani 9. februára. Goslarje so en čas igrali za plés, ali nišče je ne šo plésat, potom so pa začnoli samo pesmi igrati. Svatje so bili vsi jako veseli. To naj bo vsem za zgléd, da se gostúvanje tūdi lahko opravi brezi plesa, bole vesélo kak s plesom. Velika nevarnost plesa je tak odvrnjena za mladino. Tūdi na gostúvanji valájo reči. „Plesišče nedužnosti morišče.“

Slednji trije fašenski dnévi. Iz starih pōganskih časov shajajo grde norije fajščekove. Dobri kršćeniki té tri dni Jezušovo srce pomirjavajo i se čem bole zatajūjejo. Opravljajmo križno pot na té namen té dneve.

Casar je nato podpisao moldbenico, pa jo je redovnik v roke dao.

Redovnik se je lepo zahvalo:

— Bog vam lepo plati, svetli casar, ka ste poslušnoli mojo prošnju, pa ste oslobodili sinū toj sirmaškoj materi.

Zatem se je nanizo pred casarom, pa je odišeo od-njega tak, ka so se dveri nej odprle pa nej zepre, samo je njega več nej bilo v sobi.

Casari se je to čūdno vidlo, ga je obišeo strah, pa je šo stražo pitat:

— Stražarje; ste vi nej vidli, ka bi tū eden redovnik šo notri v moju sobo, pa vō z moje sobe?

Stražarje so odgovorili:

— Svetli casar, mi smo nej vidli nikoga, ka bi šo gor v vašo sobo, pa nej nikoga, ka bi prišeo dol v z vaše sobe.

Casar je zatem šo pitat vratara:

— Vrtar, povej mi, si ti vido, ka bi kakši redovnik šo te večer notri nad vrata ali nej?

Vrtar je odgovoro:

— Svetli casar, celi večer je nišče nej šo nad vrata notri pa nej vō.

Redovnik je odišeo, pa je moldbenica na drugi den zajtra zé pri sodniji na stoli bila. Te prednji sodec, gda si je šteo za-stol sestí, jo je zagledno. Včasi jo je vzeo v roke, pa gda je vido, ka je casar podpisaní, je šo v temlico, pa je velo dečka vō pūstiti.

Dečko je šo z veseljom domo k svojoj materi.

Casar je pa tisto noč nej meo nikšoga mira. Na drugi den zajtra, gda je devet bilo, je že pri sodniji bio. Pripelo se je tá s tim najbrznejšim vlakom. Včasi je šo k prednjemi sodci, pa ga je pitao:

— Ka je bilo to za redovnika, ka mi je noso moldbenico?

Sodec je odgovoro:

— Svetli casar! Nej sam vido nikšega redovnika, pa tūdi nej drugoga človeka. To moldbenico sam dnés zajtra na svojem stoli naišeo.

To se je casari pa sodci jako čūdno vidlo, pa sta si pogučavala. što bi mogeo tisti redovnik biti, ka je moldbenico prineso casari. Nazadnje sta si dogučala, ka ta šla v franciškanski samostan, pa tam pozvedita, što je bio te redovnik.

V samostani njima je predstojnik spored pokazao vse redovnike, naj si rekši dobro pogledneta, či bi te, ali te, ali ejni bio tisti redovnik, šteroga iščeta. Casar je dobro vse spogledno, pa je nieden nej bio tisti, ka je k njemi prineso moldbenico.

Te je pelao predstojnik casara pa sodec v cerkev, ka bi poglednola podobe, lejko bi prej štera podoba bila takša kak je bio tisti redovnik, šteroga iščeta.

Gda je casar spogledno v cerkvi vse oltare pa podobe, pa je nej mogeo najti tiste, ka jo je iskao, je nazadnje postao v ednom koti pred podobov svetoga Antona. Kak je znglič to podobo zagledno, je včasi pravo predstojniki pa sodci:

— To je tisti redovnik, ka je snočkar pri-meni bio. Ravno je istinsko to tisti.

Nato so si začnoli med sebov pogučavati, kak se je to moglo zgoditi, pa so šli k tistomi zagovorniki, ka je moldbenico delao.

Zagovornik je pravo, ka je moldbenico on pisao, pa gda je gotova bila, jo je dao sirmaškoj materi v roke. To* neve, kam jo je te ženska odnesla.

Casar je zaj pred sebe pozvao to sirmaško mater pa jo je pitao:

— Mati, povete mi, kama ste odnesli tisti moldbenico, ka vam jo je vaš zagovornik napravio?

Ženska je odgovorila:

— Svetli casar, kama enam bi jaz nesla moldbenico kak v cerkev pred svetoga Antona oltar. Tam sam jo dol djala, pa sam prosila svetoga Antona, naj mi pomaga, ka več nemam, samo ednoga sinū, pa mi zaj toga ščejo po nekrivičnom od žitka spraviti. Nato je prišeo zvonar zdravomarjo zvonit, pa je mene vō s cerkvi stírao, zato ka je cerkev na noč vseli dol zakleno. Jaz sam moldbenico v cerkvi nahala pred podobov svetoga Antona, sam šla domo, pa sam doma celo noč molila Boga pa prosila svetogá Antona, naj mi reši mojega sinū. Sin je te zajtra ob osmih prišeo domo. Jaz sam ga pitala, či je rešeni. On mi je odgovoro, ka je oslobojeni, ka so ga pūstiti vō z voze, naj prej žive, pokač de boža vola.

Casar je zaj že sprevidio pa vervao, ka je tisti redovnik, ka je moldbenico k njemi prineso, nej bio drugi kak svoti Anton. Te svetece je rešo sirmaškoj materi sinū, ka so ga naj spravili od žitka, kak ga je sodnija po nedužnom obsodila. Sprevidio je casar tūdi s toga dogodka, ka na vešalaj more dosta lūdi po nekrivičnom svoj žitek dokončati, zato je velo po celom svojem casarstvu vešale žežgati, tak ka se zaj samo jako poreci pripeti, ka vesijo.

Sirmaška mati pa njeni sin sta pa šče po tom dogodki dugo živela, sta vsigdar verno Bogi služila, pa sta častila svetoga Antona, ka njima je v tak velkoj stiski prišeo na pomoč, pa je rešo življenje mladomi dečki.

Svinjska kuga. Od zavora so na našem kraju oslobodjeni Mačkoveci, Sekolovci. Pod zavorom so Mali Dolenci, Ženavci.

Cerkveni računje v Čerensovcih. Februára 16-ga so sklenjeni. Dohodkov je cerkev mela preminoče leto 661 k; potrošov 490 k. Čistoga je ostalo za prihodnje leto 170 k.

Cerkveni računje v Beltincih. 17-ga februára, na den molbeni so bili. Dohodkov je mela cerkev 1328 K 83 f., stroškov pa 1311 k. 60 f. Ostalo je 17 k. 17 f.

Opomba. Opominamo poštvane naročnike na naše oglase. Prvi je ki se glasi v Novinah Šever iz Huma. Preporečamo to trgovino krščansko. Prosimo, pa vse, ki si kaj naročijo, naj pišejo tá, da so si po našem oglasi naročili.

Koliko se jih je oženilo v naših dolnjih farah? V Lendavi 70, v Beltincih 89, v Dobrovnikih 41, v Turnišči 36, v Čerensovcih 30 i v Bogojini 13 párov.

Kda bo férma v Slovenskoj krajini? V Sobočkoj okroglini od 15—31-ga mája, v Lendavskoj pa od 1—15-ga junija. Da Knig „Hodi k oltárskom Svestvi“ že nemam dosta zglásite se stariši čem hitrej za nje. Cena vsake je 90 filerov.

Na benzin pazite. V Malih Šalovcih je 7-ga tekočega meseca eden šolar nika babrao z benzinom, šteri je razpukno da njemi prsa i levo roko zéžgao.

Tretjeredniški shod. Pri Svétom Sebeščani tretjeredniki od decembra 28-ga preminočega leta držijo v novoj lepoj katoličanskoj šoli z dovoljenjom g plebanoša shod. Januára meseca je bio 17-ga, februára pa dnes tjedem, Duhovni pastér je túdi pohodijo pri toj priliki, ki so njim i obečali, da do sledkar Sami vodili shod v čérkvi.

Nágla smrt Radgonskoga apotekara. Dobro znán neverski apotekar je náglo mro. Da je v dúšo i večnin žitek ne vervao, zapovedao si je telo v München odpelati da bi je tam žežgali. Ostali njegovi bi pa radi parádo držali pri tom sprévodi i so prosili zvonjénjé v katoličanskoj čérkvi. G dekan so ne dovolili. Ide prošnja zdaj v Grádec k knezoškopijštvi — (hercegpúšpeki) a vse zaman. Protestentski pastor ga je sprevodo na kolodvor. I naj naši nasprotniki zvedijo za to, kak do pá brsali pa trobili, glejte kak je maticérkev nepotrpliva, kak so pápinski popi nesmileni itd. Pá ki v celom življenji ne dela drúgo, kak z nogámi tláči matercerkev, bi si zaslúžo njéni zádjni blagoslov? Pa čé bi ga dobo, bi njemi kaj hasnilo? Radgončarje bi lahko Múro dáli blagosloviti i v njej ga skobácati, pa bi njemi neverne dúše li ne mogli očistiti. Včimo se.

Za krátek čas.

Radovednost.

Trda zima je bila, sneg se je leščio v traki sunca. Vsaki kolek je dobo krščak, naj ga ne zebe v glavó.

Pravo vremen za koline. Ve túdi je smrti. Tam na Dolenskom kraju kre Móre že ob polnoči začnejo smoditi.

Zgodilo se je, da tam v ednoj blatnoj vesi je postavljeni bio podnotariuš, ki je ne znao te šege. Nindri je duže zaostao, lahko je ravno na kolinah bio. Kak je po polnoči domo šo, na ednok je v pamet vzeo, da je pol nebe žareče.

Začno je kričati ogenj pa je bežo k ognjišči ognja, pa je li kričo. Kak se je pogodo tam pri ognji, je ne meni dano doli spisati.

Koline, koline! Ali ka gučim? Tam pri nas ne kolejo, nego zabádajo. Pa ne včasi po polnoči. Čas si vzemejo. Okoli osme vóre se ešče spravijo na pot, da svaki brave doli zabodnejo.

Eden zaranek se je zgodilo. Mörčarje, da te me bolje razumeli, edno gojčno se je zgodilo. Naš gosponek se je nikak žmetno vó preklúvo iz tople postele. To je najhujši hip njegovoga veseloga življenja: vsikdar se boji, da se prehladi. Pa ne čúdo! Dokeč on dve srakici, dvoje spodnje hlače na sebe potegne i v štrumfe, vnúče zamota svoje noge, dosta vremena preteče.

Na pa njemi ne de dugi čas, nikda-nikda vópolúčne na okno, ka se kaj godi na cesti.

Kak tak vópogledava med lepimi ledenimi rožicami, vidi Bakarske, da po cesti doli idejo. Ide pa mladi vert, sneha, ž njima pa ideta dve deteti.

— Koma pa koli te idejo? mrmra vu sebi, pa li gleda za njimi.

Ne dugo pricivkajo mole sani, napreženi je beli konj. Vsaki ga pozna, nanč ne trbe gledati kočša. Pa bi ga túdi zaman gledó, na glavo ma potegnjeno kuto.

Zdaj se že svetli v glavi našega gosponeka. Gotovo, da Bakarski dedek je bio pri hčeri, pa se je napio zganice ino je kjer na poti vkúp spadno. Idejo po njega pa ga na sanaj domo pripelajo. Gvúšno, ka je tak.

Hitro se gori obleče naš gosponek. Ide v štalo, hlapčeka pita.

— Si ne vido Bakarske, ka so po cesti sli?

— Vido sam je.

— Koma pa koli idejo?

— Ne vem.

— Lehko so stari Adam betežni?

— Ne vem.

Naš gosponek vópride na cesto, ravno gori ide eden pojbar.

— Si ne srečo Bakarske?

— Kaj ne.

— Koma pa idejo? Se je kakša nesreča zgodila?

— Ne, idejo k svaki zabodat.

— Ahá!!

Na te sledjen guč sam vóprišo na na cesto. Lice našega gospodiča je kazalo, da je njemi ne prav bilo, da je ne tak, kak si je on v hiši vózbrodo.

Tak se lúdje trapijo i glavo terejo, — ka je njim nikša briga ne.

Pošta

Amerikancóm na znánje. Kalendáre sem dao goriskati Decembra 5-ga so že bili v Hamburgi pa tú so više en mesec zaostali. Januára 8-ga so je poslali v New-Iork po ládji: Graf Walderssec. Zdj ste je vendar Že li dobili? Prosim odgovora. Vsem pozdráv.

Šk J. Beltinci. Hvála na glási i rokopisi. Rokopis ešče ne preglejen.

Kres. J. V. Hvála na rokopisi. Za letos je že prekesno prišo. Kak vidiš, se prestavla sv. Alphonza L. „Trpljenje N. ls. I Kr.“ Od vsakoga zato i od tóbe rad sprejemem i túdi prosim dobre reči za list i novine. Pozdráv vsem.

E. Št. G. Tak je. Gospodova zapoved je, naj vse narode včimo na dobro i pravico, sla-

venča túdi. Novine to zapoved Gospodovo spunjávjajo. Pa to se protivnikom ne vidi. Májo priliko ti dobri gospodje pobožne vogrške knige čiteti — misliš, da je čitejo? Pri šteromkoli slovenskom dúhovniki májo priliko se vogrski spovedati, vogrski bo slovenski dúhovnik ž njimi gučao, misliš, da pride i si poguđijo ž njim od stana svoje dúše v vogrskom jeziki, šteroga širiti tak strašno želejo? Kak sta imenúvaniva gospoda tam vogrščino širila se nájbole z toga dokáže, da je tam ešče izdaj vse slovensko. Da sta si imena dala povogrščiti? To sta včiniila z dobrega namena, ali ne z tistoga, kak ništerne slabe glávce mislijo. Naši liberalci mi voči mečejo, da slovenščino širim, slovenski pa da vogrščino. Jaz pa pravico širim v slovenskom jeziki.

Horvat Jožef. Bogojina. Hvála na rokopisi, ali da je slabo, z malimi črkami pisano pa ešče z. klajbasom, štamparija ga ne more prečteti i tiskati.

Keréc Št. Pros. V. Naša politika je to: Bodite dobri pobožni právi krščeniki katoličanci, ki fárho, to je djánje dobro máte i ste ne bledi, to je samo navidezni katoličanci, ki bi zapovedi samo záto meli da bi je prelámali. I rávno záto, da ste dobri katoličanci ljubite poleg Kristušove zapovedi vse národe, nájbole pa svojega slovenskoga, za njega se radi mantráte jemlite gor špote trpite pregánjanje i držite v poštenjej njegov materni jezik Poleg te kristušove zápovedi pa túdi verno spunjávjajte postáve vogrške držáve i ste dobri vogri bolši od tistih, ki na ves glás samo to kričijo vogrščiti, na Bogá pa, ki domovino gordrži, ne dájo nikaj, túdi vkanjújejo, tláčijo, ednok se pa samo poberejo z ropanimi penezi odskočijo. Vogrška držáva z svojimi postávami vam dá pravico, da ste lahko, kak túdi morete biti: ljubitelje svojega národa i maternoga jezika túdi vogrške domovine. To je naša politika, zdrúženo. Tá politika je naša, slovenska, za drúgo se mi ne brigamo. Novine so ne političen list.

Sewér M. és Tsa Hum, p. Ormož Štajer.

Priporoča razne kmetijske stroje, motore na benzin i ogenj, ročne mlatilnice, sečkare, pumpe za stú-dence, brzopárne kotle, vetrence (binte, roštále) triere. Pláča se lahko na obroke (ráte) na več let. Veliki cenik se dopošle brezpláčno na prošujo.